

SAMUEL PARKER

**NIEMANDS
LAND**

PROLOOG

De vrachtwagen met oplegger verliet de I-15 en reed de truck-stop in. Sissend kwam het gevaarte tot stilstand. Het portier aan de passagierskant zwaaide open en er sprong een jonge meid uit, die dankbaar naar de chauffeur zwaaide en in de richting van Las Vegas begon te lopen. Over de schouder van haar spijkerjasje bungelde een kleine rugzak. Het was alles wat ze bezat.

De chauffeur was een aardige vent. Hij had haar op een lang, recht stuk in Utah opgepikt en van haar gezelschap genoten. Hij vertelde dat hij in Memphis een dochter had en dat hij zich niet kon voorstellen dat hij haar op deze leeftijd langs de wegen in het westen zou zien lopen. Toen ze Vegas bereikten, had hij haar veertig dollar uit zijn versleten portemonnee gegeven.

‘Hier.’

‘Maar dat hoeft toch helemaal niet.’

‘Geen tegenspraak, oké?’

Ze wisten allebei dat zij het meer nodig had dan hij. En ongetwijfeld hoopte hij ook dat het geld zijn geweten een beetje zou sussen voor het feit dat hij zo’n naïef wezentje bij Sin City op de stoep had afgezet.

Ze liep het grootste deel van de middag door de verpauperde straten ten noordoosten van de Strip, terwijl ze onafgebroken aan het inmiddels uitgetrokken jack frunnikte en het zweet van haar voorhoofd wiste. Haar schouders werden steeds roder door de woestijnzon. Ze reageerde niet op het incidentele gejoel en gebedel om geld, en keek niemand aan. Ze was bang. Dit was niet waarvoor ze hierheen was gekomen.

Het werd langzaam donker en de schaduwen op het trottoir oogden steeds dreigender. Ze stapte een winkel binnen, waar ze een blikje cola en wat *beef jerky* kocht. Ze ging in de rij

staan, achter een zenuwachtige man die maar niet kon kiezen welke sterke drank van onder de vijf dollar hij zou kopen en die uiteindelijk betaalde met twee verkreukelde biljetten en wat munten die hij uit zijn afgezakte broek opdiepte. Ze ging onder het witte licht van de winkelluifel op het trottoir zitten en verorberde haar schamele avondeten.

Daarna checkte ze in bij een enigszins verpauperd motel uit de jaren vijftig, dat nog niet half bezet was. Ze had geen zin om vannacht buiten te slapen. Niet hier.

‘Ben je al achttien?’ vroeg de man achter de balie terwijl hij wat kruimels van zijn groezelige T-shirt veegde.

‘Ja,’ antwoordde ze zonder oogcontact te maken.

‘M-hm.’

Hij schoof de sleutel naar haar toe en griste het biljet van twintig dollar van de balie dat ze daar had neergelegd. Ze pakte de sleutel en begaf zich naar kamer 7. Geluksgetal, dacht ze.

Ze nam een douche en trok een shirt uit haar rugzak. Het was niet schoon, maar in elk geval schoner dan het exemplaar dat ze aan had gehad toen ze binnenkwam. Ze was het liefst langs een wasserette gegaan, maar de gedachte geld te moeten spenderen aan schone kleren voelde als een verkwisting die ze zich niet kon permitteren.

Het meisje droogde haar haren zo goed mogelijk af, krulde zich op in bed en viel in slaap.

Ze werd de volgende morgen wakker toen er op haar deur werd gebonkt. Hoelang had ze geslapen? Ze keek op de klok – half één ’s middags. Het bonken hield aan.

‘Hé, ben je dood ofzo? Je hebt maar voor één nacht betaald! Wegwezen!’

Ze holde de kamer rond om haar spullen bij elkaar te grissen en haastte zich naar buiten.

‘Wil je nog een nacht blijven?’

‘Nee, daar heb ik geen geld voor.’

‘We kunnen wel iets regelen,’ zei hij terwijl hij zijn blik langs haar lichaam liet glijden. Haar hart bonkte in haar keel door een combinatie van angst en minachting en zorgde er bijna voor dat ze moest overgeven. Ze draaide zich om en maakte dat ze zo snel mogelijk op straat kwam.

Ze zwierf doelloos wat rond, als een muis in een continu veranderend doolhof. Op de Strip zag ze de gezichten van zorgeloze toeristen die met open mond naar de honderd megawatt aan feestverlichting keken, en wenste dat ze iemand had om samen blij mee te zijn.

Ze bleef rondlopen.

Haar maag rammelde flink en daarom zocht ze een restaurantje op en ging naar binnen. Ze liep naar een tafeltje, ging zitten en pakte een geplastificeerd menu. Er kwam een vrouw van middelbare leeftijd naar haar toe in een klassiek ‘Mel’s Diner’-uniform, die haar eens goed bekeek.

‘Nou nou, jij ziet eruit alsof je het een en ander voor je kiezen hebt gehad,’ merkte ze op terwijl ze met haar pen op haar blocnote tikte. ‘Wat mag het zijn?’

‘Wat toast... en een glas water.’

‘Jij hebt meer nodig dan een glas water, liefje. Ik ga iets beters voor je halen.’

Enkele minuten later keek het meisje met grote ogen naar een broodje warme kalkoen, badend in jus, en een lepel gebakken aardappels. Ze werkte het naar binnen met een snelheid alsof ze bang was dat iemand het van haar bord zou stelen.

‘Hoeveel kost dit?’

‘Maak je daar maar geen zorgen om, liefje. Dat regel ik wel. Wil je nog iets anders?’

‘Een colaatje?’

‘Komt eraan.’

Het meisje zat daar aan haar tafeltje en tikte met haar vingers op het gladde oppervlak terwijl ze kleine slokjes van haar cola

nam en in een dagdroom verdwaalde. Onbewust kauwde ze op het rietje.

Ze besteedde niet veel aandacht aan de mensen die in en uit liepen, en merkte de man niet op die aan het tafeltje naast haar zat. Ze zag dus ook niet dat hij continu naar haar zat te kijken. Hij bestelde eten en liet zich dat smaken, maar bleef haar in de gaten houden.

Toen ze weer in het heden was geland, keek ze hem aan. ‘Kan ik je ergens mee helpen?’ beet ze hem op sarcastische toon toe.

‘Neuh, dacht het niet. Ik vroeg me alleen maar af waarom je bent weggelopen.’

‘Ik ben niet weggelopen.’

‘M-hm. Was je van plan om naar de straten van Las Vegas te verhuizen?’

‘Ik ben op weg naar LA. Dit is alleen maar een tussenstop.’

‘En hoe wil je daar komen? Met de benenwagen?’

Ze negeerde hem en keek uit het raam. Het meisje dacht dat het gesprek voorbij was, tot hij tegenover haar kwam zitten. Hij had zijn bord meegenomen en ging verder met eten.

‘Heb je misschien een lift nodig?’

‘Nee,’ antwoordde ze vinnig en stond op om te vertrekken.

Hij greep haar pols en trok haar hard terug op haar bankje. De angst gierde door haar lichaam toen ze de man tegenover haar aankeek. Zijn lichtbruine ogen doods in hun diepgelegen kassen.

‘Luister, dame. Ik heb niks gedaan om zo’n reactie te verdienen. Ik probeer alleen maar te helpen. Deze stad kan behoorlijk bedreigend zijn. Het busstation ligt helemaal aan de andere kant van de stad. En dat is een eind lopen.’

Zijn stem klonk kalmerend, maar vastberaden. Ze dacht na over de situatie waarin ze zich bevond. Haar slinkende financiën en de aanvaring met de perverse receptionist van het ho-

tel hadden ervoor gezorgd dat ze nogal lichtgeraakt was. Misschien wilde deze vent haar daadwerkelijk alleen maar helpen.

Die vrachtwagenchauffeur uit Utah had dat ook gedaan, maar goed, zijn uiterlijk van een kerstman buiten werktijd had het laatste restje terughoudendheid weggenomen. Maar de man die nu tegenover haar aan tafel zat, verwarde haar. Hij zag er nogal vies uit – een beetje vettig, zouden sommige mensen zeggen – maar leek zich oprecht zorgen te maken.

Haar schouders ontspanden iets. ‘Oké. Sorry.’

‘Geeft niet. En Helen daar kan voor me instaan,’ zei hij terwijl hij naar de serveerster achter de bar wees, die druk aan het werk was en het gesprek tussen haar twee klanten niet meekreeg. ‘Zij weet dat ik niet gestoord ben. Maar ik wil vanavond liever niet jouw gezicht op het nieuws terugzien.’

‘Oké.’

‘Hoe heet je trouwens?’

‘Molly.’

‘Molly?’

‘Ja.’

Hij schoof een vork eten naar binnen en kauwde.

‘Leuke naam,’ zei hij met volle mond.

Ze keek toe hoe hij at en bestudeerde zijn gezicht als iemand die penseelstreken op een schilderij bestudeert. Toen ze nog thuis woonde, vond het meisje van zichzelf dat ze best veel mensenkennis had. Als ze met vriendinnen in het winkelcentrum rondhing, verzon ze hele achtergrondverhalen voor nietsvermoedende winkelende mensen: die daar, dat is *golddigger*. Die daar een bankier die in het geheim al zijn geld aan porno uitgeeft, en die daar verafschuwt zijn leven. Maar sinds ze hier was, bleek haar ‘gave’ nogal onbetrouwbaar te zijn. Daar was die caissière in Iowa die haar wisselgeld had gestolen en beweerde dat ze haar maar vijf dollar had gegeven, terwijl ze zeker wist dat het een briefje van tien was geweest. En dan die buschauf-

feur die de deur niet wilde opendoen tot hij haar achterwerk eens goed had bekeken. En dan die vent van het motel, vanmorgen, die haar de rillingen had bezorgd. En nu deze man, met zijn zwarte haar, die eruitzag als een monteur – weer een onbekende die ze niet kon peilen.

De man at verder en ze zag hoe zijn hand met de vork van zijn bord naar zijn mond bewoog en weer terug. Ze ontdekte een soort inktvlek in de plooiën van zijn hand, in de driehoek tussen duim en wijsvinger. Waarschijnlijk een beroerd uitgevoerde tatoeage. Haar blik bleef erop rusten terwijl ze erachter probeerde te komen wat het was. De man hield op met eten en legde zijn hand plat op tafel.

‘Het ziet er nogal belachelijk uit, niet?’

‘Wat?’ vroeg ze enigszins wazig.

‘Deze tattoo.’

‘Ik had hem nog niet gezien.’

‘Uh-huh. Het zou een spin moeten voorstellen. Laat me je een wijze raad geven, Molly. Laat een half blinde en half gestoorde oude man geen tatoeagenaald in je huid steken. Dat kan nooit goed komen.’

Ze produceerde een lachje en hij grijnsde, waarbij er een rij tanden zichtbaar werd die was verkleurd door talloze sigaretten. Uit zijn borstzak stak een pakje Pall Mall. Haar verdedigingsmuren begonnen langzaam af te brokkelen. Hij leek wel in orde, op een wat lompe manier.

‘Hoeveel geld heb je nog?’

‘Een beetje.’

‘Waarschijnlijk niet genoeg, of wel? Laten we naar het busstation gaan en kijken hoeveel het kost naar LA.’ Hij stond op en liep naar de deur. ‘Kom op. Mijn aanbod blijft niet de hele dag geldig.’

Ze was nog steeds wat terughoudend.

Ze keek naar de serveerster, die aan de andere kant van het

restaurant met een nieuwe klant stond te praten. Ze voelde de neiging om naar haar toe te lopen voor wat goede raad.

Molly dacht aan de vrouw thuis die waarschijnlijk op dit moment in de slaapkamer van haar dochter zat en om haar weggelopen nakomeling huilde. Nee, ze kon niet naar huis. Ze zou er nog stikken. Ze keek weer naar de man en besloot, hoe roekeloos dat ook mocht zijn, om vooruit te blikken.

Ze kwam achter het tafeltje vandaan en volgde hem naar buiten. Hij trok het rechter portier van een oude, zwarte pick-up open en hielp haar met instappen, waarna hij het ding weer achter haar dichtknalde. De zitting voelde stug aan.

Molly's blik volgde de man terwijl hij om de voorkant van de auto heen liep. Ze probeerde in te schatten of dit iemand was die seksuele vergrijpen zou plegen, alsof je dat ooit duidelijk aan de buitenkant kon zien.

De man stapte in en startte de motor. 'Goed, laten we jou dan maar eens even op weg helpen.'

DEEL 1

DE SNELWEG

HOOFDSTUK 1

Ze reden met hun huurauto Las Vegas uit om de omgeving te gaan verkennen.

Na drie dagen op de Strip hadden ze die wel gezien en verlangden naar wat ademruimte. Te veel verlichting, te veel mensen. Ze waren geen van twee ‘Vegasmensen’, maar het had een goedkope vakantieplek geleden, weg van de drukte van Chicago.

Er bleken echter meer manieren te zijn om te veel prikkels voor je kiezen te krijgen. Lawaaijige winkelstraten verschilden niet eens zo veel van lawaaijige rijen eenarmige bandieten waaraan oude mensen zaten te spelen in de hoop een pensioentje bij elkaar te winnen.

Ze hadden de vorige avond naar een oude marinekapitein op een scootmobiel zitten kijken, die met *craps* continu op 6-8 gokte ter ere van zijn oude vliegdekschip, en die drankjes achterover sloeg in hetzelfde tempo als waarin hij verloor. De omstanders joelden toen hij door zijn geld heen was en hij, zonder succes overigens, zijn scootmobiel probeerde in te zetten. Hij reed weg, op de voet gevolgd door gelach en meelevende blikken.

Ja, drie dagen was meer dan genoeg.

Ze besloten om zomaar wat rond te gaan rijden, keken hoe het ochtendzonnetje de spinnenwebben en de mist verdreef, en genoten van het feit dat ze de geluiden van de fruitmachines en de kreten rond de speeltafels hadden verruild voor een warme woestijnwind.

Ze zaten in een blauwe cabrio, omdat hij dat graag wilde. De Mustang met stoffen kap was normaal gesproken niet echt iets voor hem, maar dit was niet zijn normale leven. Hij wilde cool overkomen, een vent zijn die voor een Amerikaanse *muscle car*

koos die hij elke bocht om trapte. En zij liet hem begaan, ging niet in tegen zijn kinderlijke verlangen om een dag lang stoer te doen. Wat dat betreft was ze een goede vrouw, dacht hij. Ze liet hem dromen.

Nadat hij de autosleutels van de balie van het verhuurbedrijf had gepakt, was hij de trap naar de parkeergarage zo'n beetje op gehuppeld, op zoek naar parkeerplaats 51. Ze was hem gedwee gevolgd en had hem gadeslagen. Hij had ongebruikelijk ridderlijk het portier voor haar opengehouden. Daarna was hij zelf ingestapt, had zijn Starbucksbeker in de houder geplant, had alle paarden van stal gehaald en had een paar keer gas gegeven alsof hij Vin Diesel was in de volgende *Fast & Furious*-film. Ja, zo anders dan de Volvo waarmee hij elke dag naar zijn werk reed. Vandaag zou hij de snelle jongen uithangen.

Cruisend over de Strip was hij nogal teleurgesteld dat er niet meer mensen rondliepen die hem achter het stuur van de bolide konden zien zitten. Het enige wat hij aantrof, was de *zombie walk* van een ochtend in Las Vegas. Bij elk stoplicht gaf hij iets meer gas dan nodig was en dan rolde zij met haar ogen en lachte.

De droom werd getemperd door de gele Lamborghini die ze tegenkwamen. Hij was ervan overtuigd dat dat geen huurauto was. Daarna gaf hij precies zoveel gas als nodig was.

Ze verlieten de snelweg en reden in westelijke richting de woestijn in. De tweebaansweg meanderde de verte in, zo anders dan het woud van betonblokken dat ze thuis elke dag zagen. De vallei werd omsloten door bergen en vanaf dit uitzichtpunt konden ze vijftig kilometer verderop nog steeds Vegas zien liggen. Het leek zo klein, een stipje aan de horizon waar tienduizenden mensen dingen deden die mensen doen wanneer niemand kijkt.

De woestijnwind blies dwars over de weg, wierp zandstof tegen de voorruit en veranderde de motorkap in een mat vlak.

Het stel kon geen andere plek op aarde bedenken waar de wind zo warm was.

‘We moeten even stoppen,’ zei Laura.

‘Prima,’ reageerde Jack, die door de voorruit naar de rotsen en het stof en de lucht keek. ‘Wil je er hier uit?’

‘Nee, gewoon de volgende plek die je ziet.’

Zo reden ze nog enkele minuten door en bereikten een klein tankstation, net buiten de bebouwde kom van het plaatsje Goodwell, met een inwonertal van 127 zielen. Het was een klein tankstation, met maar één pomp en een klein winkeltje erbij. Jack zette de auto stil bij het gebouwtje – dat niet meer was dan een veredelde schuur – naast een stoffige, zwarte pick-up, het enige andere voertuig hier. Laura sprong uit de auto en liep op een drafje naar het toilet aan de zijkant van het gebouwtje. *Mooi dat er maar weinig dingen zijn waarover ze klaagt*, dacht hij.

Jack liep het winkeltje in en begaf zich naar de vintage koelkast achterin. De zware geur van sigarettenrook vermengd met kattenpis drong zijn neusgaten binnen. De hitte werd iets getemperd door een kleine ventilator die in het hout boven de deur was geschroefd. Hoe kon iemand nou de hele dag in zo’n hitte werken? Hij zou hier stapelgek worden.

Hij zocht naar energiedrankjes, het liefst met zo veel mogelijk cafeïne, maar hield het uiteindelijk op vier flesjes water die hij van de bijna lege plank pakte, waarna hij door het gangpad naar de balie liep. Zijn sandalen knerpten op het zand op de betonnen vloer. Hij pakte ook nog een zak chips mee die eruitzag alsof hij er al sinds de jaren zeventig lag. Het oogde allemaal niet al te gezond, maar er viel niet veel te kiezen.

Achter de balie zat een man met vettig zwart haar dat onder een oude pet uitstak. Hij bladerde door een tijdschrift, zijn gezicht gehuld in een rookwolk die uit de overvolle asbak naast hem opsteeg.

Hij was broodmager en droeg een oud, blauw monteurs-overhemd met de naam *Colten* op het borstzakje geborduurd. Hij keek niet op toen Jack zijn spullen op de balie zette en naar zijn portemonnee greep.

De man nam een trage trek van zijn sjekkie en blies wat rook over de balie, die als Londense mist in de lucht om hen heen bleef hangen. ‘Heb je getankt?’

‘Nee, alleen dit.’

‘Dat wordt dan vijf dollar.’

‘Kan ik hier pinnen?’ vroeg Jack, die zijn pasje op de balie legde.

‘Heb je getankt?’ De man keek Jack met wazige blik aan.

‘Eh, nee... alleen dit. Zoals ik al zei.’

‘Alleen contant, Jack.’

Jack keek hem met een verbaasde blik aan, maar probeerde dat voor de man te verbergen.

‘Je naam staat op je pasje.’

‘O.’

‘Jij schrikt nogal makkelijk, niet?’

Jack stopte het pasje terug in zijn portemonnee en haalde een biljet van vijf dollar tevoorschijn. Colten pakte het geld aan, trok een lade open, gooide het biljet erin, knalde de lade weer dicht en deed dat allemaal terwijl hij Jack strak bleef aankijken. Hij nam een volgend trekje. Zijn handen leken wel van uitgedroogd leer te zijn gemaakt en hij had rouwrandjes onder zijn nagels. *De handen van een monteur*, dacht Jack. *Of een crimineel.*

Hij had dit soort types vaker gezien, wanneer zijn vrouw en hij op een verloren zondagmiddag een paar afleveringen van *COPS* achter elkaar keken. Lachen om *trailer trash*, een typisch Amerikaans verzetje.

‘Weet je zeker dat dat alles is wat je nodig hebt?’

‘Wat?’

‘Weet je zeker... dat dat alles is wat je nodig hebt?’

‘Ja.’

Er viel een stilte terwijl Jack afwachtte of de man nog van plan was om zijn aankopen in een plastic tasje te doen. De geur van verse nicotine gecombineerd met de muffe, schimmelige lucht van het winkeltje was verstikkend, overweldigend. Hij voelde zich ongemakkelijk, een beetje zenuwachtig, alsof hij op een wandelpad een ratelslang was tegengekomen.

‘Ligt er verder nog iets langs deze route?’

‘Ik dacht dat je alles had wat je nodig had.’

‘Wel of niet?’

‘Waar ben je naar op zoek, Jack?’

‘N-n-niks. Ik vroeg me alleen af of...’ Jacks stem stierf weg. Hij had er een bloedhekel aan wanneer hij stotterde. Het was sinds de lagere school niet echt meer een probleem geweest, toen de pestkop van de klas hem op een willekeurige dag belde voor zijn jaarlijkse pak slaag. Hij voelde zich opeens weer acht.

‘Wat vroeg je je alleen af? Wil je arme mensen en ellende zien? Vind je dat leuk?’

‘Nee, dat vind ik niet leuk.’ Jack was zich opeens heel erg bewust van zichzelf – zijn veel te dure, nonchalante outfit, de neo-bohemian die in aanraking komt met armoede.

De voordeur ging open. Laura kwam naast hem staan en bekeek zijn aankopen. Colten's gezicht lichtte op toen hij naar zijn nieuwe klant keek.

‘Hallo, dame. Een mooie dag, of niet?’

‘Dat is het zeker,’ antwoordde ze met een glimlach.

Colten deed de spullen in een tasje en schoof ze over de balie, waar Jack het moest opvangen om te voorkomen dat de inhoud over de vloer rolde. Hij keek de man strak aan – het was of hij een bepaalde duisternis uitstraalde.

‘Zijn jullie een beetje aan het toeren?’ vroeg Colten, waarmee hij de antwoorden negeerde die Jack hem had gegeven.

‘Ja,’ begon Laura, ‘we wilden gewoon even een dag bij de Strip vandaan. Je weet wel, iets van het land zien enzo.’

‘Dan zijn jullie op de juiste plek. We hebben hier buiten een beetje van alles.’ Colten zette zijn pet af en streek met zijn andere hand zijn zwarte haar naar achteren. Jack verwachtte dat Coltens hand vettig en bezweet weer achter zijn hoofd vandaan zou komen. De manier waarop de man naar Laura glimlachte, maakte hem nerveus. De ruimte vulde zich met de ongemakkelijke stilte van een stilvallend gesprek en Jack pakte Laura bij een elleboog en begon haar in de richting van de deur te dirigeren.

‘Dat is niet jouw auto, daarbuiten, of wel, Jack?’

Jack verstijfde even en draaide zich toen om. ‘Nee, dat is een huurauto.’

‘Dat dacht ik al. Je houdt er gewoon van om een beetje te doen alsof, hè? Een prima plek om dat te doen. Dit land biedt je de kans om een dag John Wayne uit te hangen, als je het geld ervoor hebt. Ben je dat aan het doen, Jack? John Wayne spelen?’ Colten zwarte ogen bekeken Jack alsof ze door zijn huid heen zijn ziel onder de loep namen. Hij kneep zijn ogen iets samen terwijl hij een trekje van zijn sjekkie nam, waarna hij de rook langzaam zijn verder lege winkel in blies.

‘Wat weet jij daar nou van?’ beet Jack hem toe.

Er flitste een verschrikte blik over Laura’s gezicht.

‘Ik weet het een en ander. Ik zie het af en toe langskomen.’ Colten wapperde de rook bij zijn gezicht weg. ‘Maar wees voorzichtig. De woestijn heeft af en toe vreemde nukken. Ik zou niet willen dat vriendelijke stadsmensen iets overkomt.’

De stilte keerde terug en Jack en Colten keken elkaar aan als twee kemphanen die op het punt staan om elkaar aan te vliegen.

‘We redden ons wel. Bedankt.’

Enmaal buiten de winkel duwde Jack Laura naar de auto en ze stapten allebei in. Hij zweette en zijn hart ging tekeer.

Zijn gezonde verstand probeerde hem ervan te overtuigen dat zijn zelfbeheersing verhinderd had dat hij over de balie was geklommen om de onbekende verkoper aan te vliegen, maar diep vanbinnen wist hij dat het angst was.

De intimidatie.

Hij verafschuwde het. Hij verafschuwde het wanneer hij werd geïntimideerd. En hij verafschuwde het nog meer dat hij zich *liet* intimideren.

‘Waar ging dat over?’ vroeg Laura, die duidelijk een beetje van slag was door het gedrag van haar echtgenoot.

‘Gewoon een plaatselijke *redneck* die een beetje stoer wilde doen.’

‘Ik vond hem juist beleefd overkomen.’

‘Dat zal best.’

‘Wat?’

‘Niks.’

‘Weet je zeker dat *jij* niet degene bent met het probleem?’

Jack keek haar aan en stond op het punt om de woede die hij niet op Colten had durven loslaten op *haar* af te reageren, maar hij hield zich in. Waarom zou hij hun dag verknoeien? Laura keek hem aan, maar ging er verder niet op door. Hij startte de motor en zwijgend reden ze verder in westelijke richting, over de tweebaansweg, in de richting van de bergen.

HOOFDSTUK 2

Geïntimideerd. Het woord spookte tijdens het rijden door Jacks hoofd. Wat had hij een bloedhekel aan dat gevoel. Als hij zich liet verlammen door de houding van andere mensen. Al zolang hij zich kon herinneren, had hij zich zo gevoeld. Toen hij opgroeide, bewonderde Jack de kinderen die wel in actie kwamen, de leiding namen, de stok grepen waarmee ze werden geslagen en zo de rollen omdraaiden.

Hij dacht terug aan een joch op de lagere school dat Dylan heette.

Dylan was klein van gestalte, maar had de moed van een leeuw. Op een dag duwde een oudere jongen in de speeltuin Dylan omver bij een spelletje voetbal. Dylan stond op en ook al was hij twee keer zo klein als de ander, hij bezorgde hem een flinke bloedlip. Toen hij bij de hoofdonderwijzer moest komen, zou Dylan tegen de man hebben gezegd dat die zijn werk eens fatsoenlijk moest doen, zodat hij het niet voor hem hoefde te doen.

Volwassenen pikken het meestal niet wanneer kinderen op die toon tegen hen praten en Dylan werd dan ook drie dagen van school gestuurd. Toen hij terugkwam, had hij zo'n beetje een heldenstatus verworven, zodanig zelfs dat Jacks moeder zei dat hij niet meer met hem mocht omgaan.

Jacks gedachten zweefden terug naar het tankstation. Hij verzon in gedachten een nieuw script en bleef eraan sleutelen, net zolang tot hij de meest dramatische scène te pakken had.

Scène 1. Actie.

Jack loopt naar de balie en zet zijn spullen neer.

'Heb je getankt?'

'Zie ik eruit of ik getankt heb, rottig klein...' zegt hij terwijl hij over de balie heen reikt en Colten in zijn nekvel grijpt,

waarna hij hem met zijn hoofd op de balie ramt. ‘Snel inpakken, voor ik mijn geduld verlies.’

Jack glimlachte. Dat zou mooi zijn geweest.

Scène 2. Actie.

Laura komt binnen.

‘Hallo, dame. Mooie dag, of niet?’ zegt Colten.

‘Heb je het tegen haar? Wee je gebeente als je ook maar een fractie van een seconde in haar richting kijkt, smerig, klein...’ en weer die kop keihard tegen de balie.

In de tussentijd, en in het heden, had Laura zich een kwartslag gedraaid en keek naar hem. ‘Waar zit je aan te denken?’

‘Niks,’ zei hij terwijl hij de grijns van zijn gezicht haalde.

‘Uh-huh.’

‘Ik zit gewoon een beetje te dagdromen.’

‘Dan kun je net zo goed tegen me praten.’

‘Goed, waar wil je dat ik het over heb?’

‘Geen idee.’

De stilte keerde terug.

En dus keerde Jack terug naar de scènes in zijn hoofd. Telkens weer terug naar dat hoofd dat hij tegen de balie ramde. Ja, dat zou de definitieve versie worden.

Midden in de onherbergzame Mojavewoestijn buiten Las Vegas krijgen Jack en Laura autopech. De zon brandt, ze hebben geen water meer en langzaam maar zeker verliezen ze hun bewustzijn. Redding komt in de vorm van een oude man op een paard die hen meeneemt naar zijn hut. Maar het lijkt erop dat hij niet van plan is hen te laten gaan.

De situatie wordt nog gecompliceerder als ze een seriemoordenaar op het spoor komen, die de van huis weggelopen tiener Molly heeft ontvoerd. Jack en Laura blijken ongewild verstrikt te zijn geraakt in een wrede, geestelijke strijd die ze niet begrijpen. Maar een ding wordt langzaam duidelijk: om te overleven moet je het spel soms volgens de regels van iemand anders spelen.

De jeugd van Samuel Parker was één lange roadtrip door de VS. Tegenwoordig woont hij in Michigan met zijn vrouw en twee zoons. *Niemandland* is zijn debuut.

ISBN 978 90 435 2843 6

KOK

www.kok.nl | NUR 302